

Čís. 5774.

Jde o jiné zboží (aliud), bylo-li dodáno místo objednaného tokajského vína samorodného víno sice tokajské, ale řezané jiným vínem.

(Rozh. ze dne 18. února 1926, Rv I 1899/25.)

Žalovaný objednal u žalující firmy sud vína tokajského samorodenského. Po dojití vína v červenci 1922 dal žalovaný žalobkyni víno k dispozici, sděliv jí dopisem ze dne 15. října 1922, že nebylo mu dodáno víno tokajské samorodenské, nýbrž sice víno tokajské, ale řezané obyčejným bílým vínem jiného původu. Žalobě o zaplacení kupní ceny p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl. D ů v o d y: Z udání stran vysvítá, že prodej a dodání sudu sporného vína straně žalované jest na straně žalující firmy obchodem ve smyslu čl. 273 obchodního zákona, tak že v důsledku toho nutno případ tento posuzovati dle předpisů čtvrté knihy obchodního zákona (čl. 277 obch. zák.). V tomto případě bylo víno zasláno žalující stranou žalovanému z Popradu do Prahy a proto dle ustanovení článku 347 obch. zák. bylo povinností kupujícího (žalovaného), by víno to prohlédl bez odkladu po jeho odevzdání, pokud to dle řádného běhu obchodního jest možno, a kdyby se zjistilo, že nevyhovuje smlouvě, by ihned to sdělil prodávajícímu (čl. 355 obch. zák.), kdyby ale opomenul tak učiniti, pokládá se zboží (víno) za jím schválené, pokud se nejedná o vady zboží, které nebylo možno poznati při bezodkladném prohlédnutí jeho dle řádného běhu obchodního, tedy o vady skryté. Shledají-li se takovéto skryté vady později, jest povinností kupujícího bez odkladu po jejich objevení oznámiti to prodávajícímu, jinak považuje se zboží za schválené kupujícím i ohledně těchto skrytých vad. V tomto případě obdržel žalovaný v Praze sud vína, žalující stranou mu zasláný z Popradu, počátkem července 1922, jak sám udává, a uložil je do sklepa a teprve koncem září 1922, tedy po více jak dvou měsících seznal, že dno u sudu jest vypouklé a že víno v sudu znovu kvasí a na to teprve 15. října 1922 sdělil to písemně žalující straně a víno jí dal k dispozici. Dle posudku znalce víno to skutečně dodatečně kvasilo a toto dodatečné kvasení lze považovati za vadu vína toliko tehdy, bylo-li víno koupeno výslovně jako způsobilé ku stáčení do láhví (flaschenreif). Žalovaný tvrdí, že si takové víno (flaschenreif) objednal a žalobce seznal při svém výslechu jako strana, že žalovanému bylo víno takové odesláno, dle toho jednalo se v tomto případě o vadu vína, a to o vadu skrytou, kterou měl žalovaný žalující straně ihned po jejím zjištění oznámiti. Žalovaný o vadě té zvěděl, jak sám udal, až koncem září 1922, ale žalující stranu o tom zpravil teprve dopisem ze dne 15. října 1922, tedy více než po 14 dnech po zjištění vady a tudíž opožděně, v důsledku čehož nutno považovati víno jemu dodané za jím schválené i ohledně této dodatečně zjištěné vady. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud neuznal, že mu dodáno bylo víno jiné, než objednané, a že se nezabýval touto jeho námitkou. Podle čis. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací jest opodstatěn, byť i nebyla správnou dovolatelova výtko, že se odvolací soud nezabýval jeho námitkou, že mu bylo dodáno aliud. Odvolací soud vyslovil, že dovolateli nebylo dodáno něco jiného, poněvadž mu bylo dodáno víno tokajského původu, jakým jest samorodné, tedy v í n o n á l e ž e j í c í k t é m u ž d r u h u, ovšem ne tak dobré jakosti jako víno, které jest označováno jako samorodné, a z toho usoudil, že nejde o aliud, poněvadž jakost není ještě něco jiného, nýbrž spadá pod pojem vady. Bylo však zjištěno, že bylo objednáno tokajské víno samorodné, ale že bylo dodáno víno neodpovídající této známce, totiž víno sice také z tokajského kraje, ale řezané obyčejným vínem bílým jiného původu, a že není přípustno, aby takové víno, jaké bylo dodáno, bylo dodáváno pod značkou »Szamorodenské«. Z toho vyplývá, že byla objednána species, ale dodáno bylo něco jiného, že objednáno bylo výslovně samorodné, ale dodáno bylo víno, jemuž tato značka nepřisluší. Tu tedy nejde o nedostatky jakostní podle čl. 347 obch. zák., jehož proto nemůže býti použito v tomto případě, proto musí tato věc býti posuzována podle zásad o nedodání objednaného, jakož i podle zásad o zaslání neobjednaného zboží. Poněvadž žalující strana nedala dovolateli objednaného zboží, nemůže se domáhati jeho zaplacení, zvláště když také bylo zjištěno, že dovolatel dal došlé mu víno žalující straně k dispozici.

Čís. 5775.

Nárok poškozené dle Šu 1326 obč. zák. na náhradu za zohyzdění není zahrnut v nároku na bolestné. Nárok na odškodné za zohyzdění nelze přiznati, jsou-li ostatní důchody, přiznané poškozené, zejména i důchod jménem ušlého výdělků, takové výše, že by sotva mohly doznati zvýšení s ohledem na zohyzdění poškozené.

(Rozh. ze dne 18. února 1926, Rv I 1978/25.)

Žalobkyni byly při srážce vlaků roztrženy obě nohy. Z nároků, uplatňovaných žalobkyní proti dráze bylo jí právoplatně přisouzeno bolestné 100.000 Kč a doživotní důchod ročních 19.400 Kč. V žalobě, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně přisouzení náhrady 60.000 Kč za zohyzdění. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání, opírající se o dovolací důvody čis. 4 a 3 Šu 503 c. ř. s., směřuje, jak výslovně v něm zdůrazněno, jednak proti právnímu názoru soudu odvolacího, že nárok dle Šu 1326 obč. zák. nelze uplatňovati